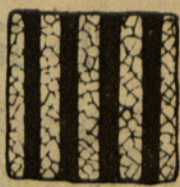

METRALLA

[Surt el divendres

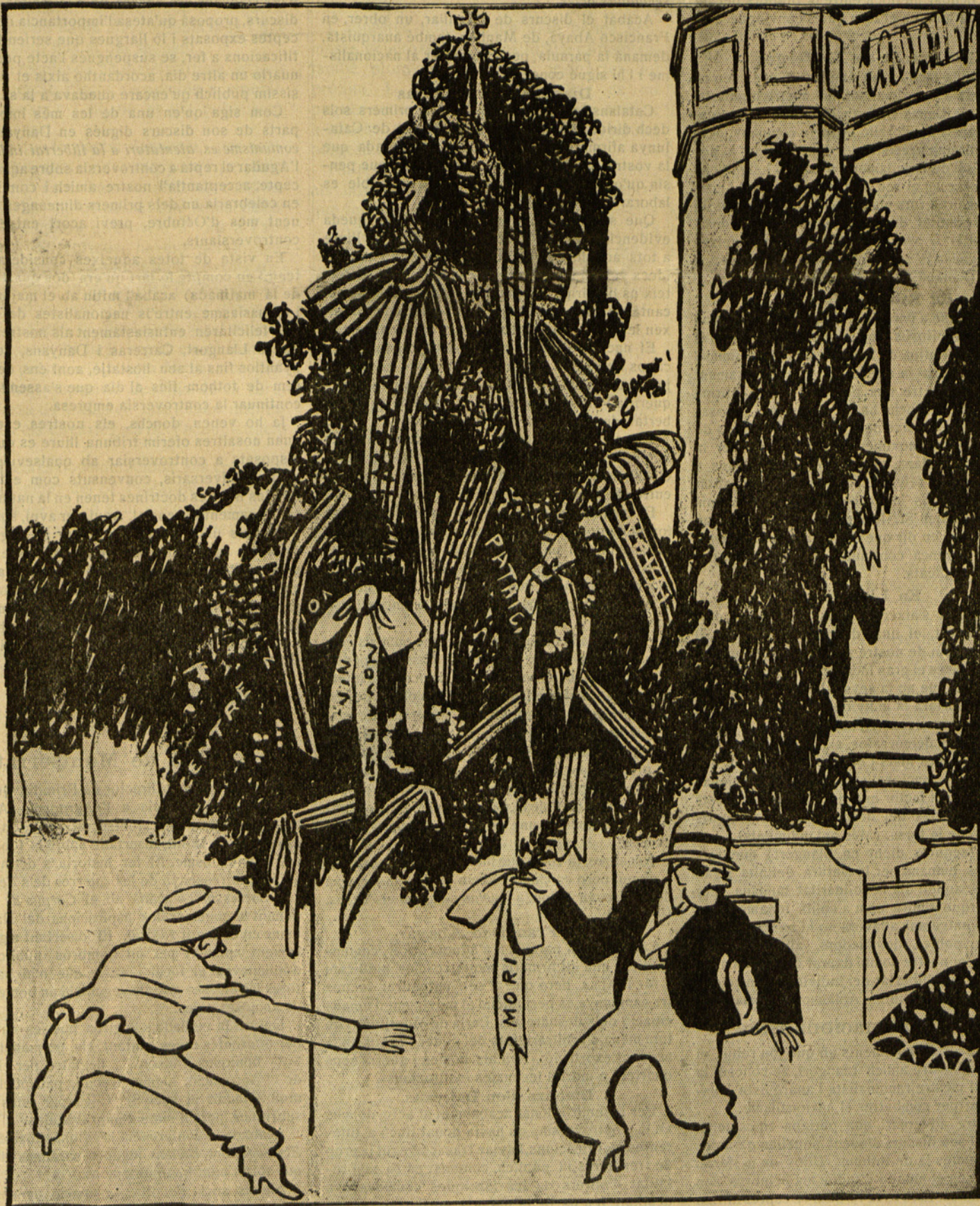
Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevolga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIO CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 his. pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERAN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

CONTROVERSIA DANYANS-VILLALOBOS

La darrera infàmia

Ha recaigut ja un acort definitiu per la celebració de la controversia entre'l nostre estimat amic en Aristides Danyans, en representació de METRALLA i en Lluís de Villalobos en representació del grup «La Kábila», quin acte tindrà lloch probablement el diumenge dia 6 del prop vinent mes d'Octubre.

Com ja diguerem serà aqueixa controversia un veritable combat entre'l nacionalisme radical que nosaltres defensem i propaguem i'l republicanisme que sostenen els anomenats lerrouxistes un de quins grups més significats es el que porta per nom «La Kábila», per lo que recomanem als nostres companys de idees que no faltin al esmentat acte i qu'escollin serenament als dos adversaris, sense demostracions de cap mena en favor ni en contra de ningú, tal com escau a ciutadans cultes d'un poble capacitat per gaudir d'una llibertat superior.

Les condicions fins ara convingudes per la controversia son les que segueixen:

Primer: L'acte serà públic.

Segon: Comensarà el senyor de Villalobos; esmersant cada controversiant mitja hora en la exposició del tema que més avall se indica.

Tercer: Hi haurà dugues rectificacions de quinze minuts per cada un dels dos.

Quart: Tot lo que li sobri de la mitja hora al senyor de Villalobos, ho esmersarà de més el senyor Danyans, además del seu torn corresponent.

Quint: Quinze minuts més per rectificar al senyor de Villalobos, ab la condició que de no emplearlos tots, servirán per descansar al senyor Danyans fins arribar al seu torn.

Sisé: Quinze minuts per la rectificació del senyor Danyans.

Seté: Altre rectificació del senyor de Villalobos, de quinze minuts, ab les mateixes condicions més amunt esmentades.

Vuité: Darrera rectificació del senyor Danyans, que també serà de quinze minuts.

El tema serà el següent: «El Nacionalisme es la idea mare de tota llibertat positiva», desde el punt de vista de considerarlo com un ideal més lliberal, més democrata i més progresiu que'l republicanisme preconisat pel grup «La Kábila»

Al escenari sols hi tindrán cabuda el rector, els dos controversiants, la premsa i deu individus de cada agrupació.

Oportunament se anunciarà el local, l'hora i nom del rector que dirigirà la controversia.

L'un: —¿Has arreglado ya el artículo de protesta?

L'altre: —Sí; hay tres vivas y diez insultos; ya puedes colocar el ramito.

"Metralla" en campanya

Mitin a Torelló

Seguim la nostra tasca. Anem escampant arreu la lleuor del nacionalisme en el seu aspecte més radical, més lliberal i més progressiu.

El prop-passat diumenge, cridats per els bons companys de Torelló, anarem a n'aquella vila a donarhi un mitin de propaganda nacionalista radical en el que com de costum VAREM OFERIR TRIBUNA LLUIRE.

Tot el dematí varen repartir-se per tot Torelló i pobles de la rodalia els següents prospectes de convocatori:

«MITIN NACIONALISTA RADICAL.—El diumenge, dia 22 d'aquest mes, tindrà lloc a la «Barretina Torellonca», i a les 9 de la nit, un mitin de propaganda nacionalista a càrrec dels elements de METRALLA.—Hi haurà tribuna lliure.

«Cal agrair de tot cor els esforços que fan els de METRALLA per portar d'un cap a l'altre de la terra catalana la lleuor fecundant de l'Autonomia. Son nacionalistes radicals, això es, militan a la esquerra d'aquest gran moviment de Catalunya. No son pas fanàtics de una ni altre idea, son gent conscient, soldats de fila de la nova creuada aixecada contra els homes ineptes que manegen l'Estat. Son fills del treball i tots els seus esforços, totes llurs activitats les esmercen en profit de la classe treballadora, avui tant desviada del seu camí d'emancipació social. Ells, primer que tot van pels pobles a fer conèixer als oprimits el camí que ha de portarlos a un més alt grau de civilitat i benestar. Ells van pregant arreu la manera de fer potentia una organització basada en l'amor al treball i a la terra aont hem nascut. Van ab el cor amarat de Fe, Fe en ells mateixos perquè precisament son forts; portan l'ànima pastada de Esperansa i ab les seves doctrines fan Caritat a tots aquells desvalguts que van pel mon sens trobar un boci de pa que's nodreixi l'ànima i's fassi forts en la lluita per la vida. Son, en una paraula, els heralts, els porta-veus de la Democràcia Catalana.

«Si us plauen les idees que sostenen, si sou aimants de la veritat, de la Llibertat i de la Justícia, veniu a escoltarlos, i estigueu segurs de que vostre cor rebrà una sensació d'aquelles que no s'oblidan i vostre front s'iluminarà de idees grans i bones.

«Torelló, Setembre de 1907.—Francisco X. Vergés.—Joan Subirachs.—Feliu Cortada.—Feliu Valls.—Manel Font.—Basilio Degés.»

Per això no es gens estrany que desde molt avans de mitx dia s'anunciés ja que a n'el mitin sortiria algú disposat a controvertir les nostres doctrines, lo qual enlloch de contrariar a n'els nostres amichs d'aquell poble no feu més qu'en-coratjarlos per estar segurs de que tenint la veritat de la nostra banda havíam de sortir vencedors en la batalla que's preparaba.

L'arribada

A l'estació, esperaban l'arribada dels nostres estimats companys Llangort, Carreras i Danyans un nombrós estol de nacionalistes qu'ens saludaren afectuosissimament donantnos compte de lo qu'acabem d'indicar respecte al repartiment de les convocatories per el mitin i a les probabilitats d'una interessant controversia.

Allí tinguem el gust d'abassar al entusiasta nacionalista i estimadíssim amich nostre En Ribera i Rovira, que tant profitoses campanyes ha fet per el bon nom de Catalunya en terres de Lusitania i que tantes i tantes injúries i amenasses ha rebut dels enemichs de la nostra terra i especialment dels que s'anomenan liberals i son els primers en ajudar als governants a la coacció de les intel·ligències procurant proibir la lliure emissió del pensament.

A la Font Santa

Acompanyats per els nostres bons amichs, anarem cap a la Font Santa una de les més belles enclaves de la nostra terra i aont la colonia estiuenca's tributà una recepció tant entusiasta com encoratjadora. Allí trobarem els companys Dalmau Oliveres i Torner, que junt ab altres que sentim no recordar feren tot quant els era humanament possible per contribuir a que la nostra estada en aquell lloch sigués tant agradable com va resultar.

Les hermoses senyoretes de la colonia estiuenca, desitjoses de fer quelcom en obsequi nostre, ab flors boscanes, conjuminaren un artístic ram que sigué col·locat al mitx de la taula aont tingué lloch el dinar a que'n's invitaren

nostres bons amichs, que'n's fou servit al mitx d'un prat i a l'ombra dels arbres plens de fullatge entre els quals hi volejava una hermosa y colosal bandera catalana.

Després, forem acompanyats per tota la colonia estiuenca resident a la Font Santa fins al proper poble de Sant Pere de Torelló essent també allí objecte per part de nostres companys de causa que hi resideixen de tota mena d'atencions i de fineses. Mercés a tots per la seva condescendència: per la nostra part no més havem de dirlos que guardarem un recort inesborrable de la nostra visita a Torelló, a la Font Santa i a Sant Pere de Torelló.

Mitin de controversia

A les nou del vespre i a n'el lloch anunciat comensà'l mitin que com veurán els nostres llegidors sigué un MITIN DE CONTROVERSIA.

Ocuparen la presidència els Srs. Subirachs, Vergés, Cortada, Valls, Font i Degés, assentantse ademés al escenari'ls oradors i'l nostre benvolgut amich en Vicens Tort que feia poch havia arribat de Barcelona.

Enviaren representants al acte, el «Centre Autonomista» de Ripoll i l'«Associació Catalana» de Manlleu, de la que vegerem més d'una vintena de socis.

El President Sr. Subirachs, després de fer la presentació dels oradors ab senzilles i ben dites paraules anuncià que'ls de «METRALLA» PER TOT ALLÀ AONT ANABAN OFERIAN TRIBUNA LLUIRE i que per lo tant també en aquell acte la oferian.

Demanà allavors la paraula el mestre de l'escola racionalista de Manlleu, Hilario B. Aguilar, i a prechs de la presidència passà també a l'escenari a ocupar un lloch entre'ls oradors per fer us de la paraula en el torn que's convingué acte seguit.

En Francisco X. Vergés

Ab paraula fàcil i gran claretat d'idees, feu us de la paraula en primer terme'l nostre digníssim company de Causa en Francisco X. Vergés, il·lustrat apotecari de Torelló. Aqueix company, després de fer una presentació dels oradors al poble, analisà detingudament lo qu'es i significa'l nacionalisme en el seu sentit més radical i acabà demanant a tots els presents que meditessin be i ab serenitat de judici sobre'l que's diria, per rebutjar o acceptar ab veritable coneixement de causa'ls salvadors principis del nacionalisme. (Aplaudiments entusiastes).

En Ribera i Rovira

Al avançar-se a enraonar, sigué saludat ab una salva d'estrepitosos aplaudiments. Assenyala'ls caràcters distintius de la rassa i de la nacionalitat i deduí d'això la diferència que forçosament ha d'haverhi entre uns pobles i altres. Afirmà qu'aqueixa diferència ha de traduirse forçosament en un reconeixement de drets i després de fer un elogi del moviment portat a cap per la Solidaritat Catalana, excità a tots els catalans a treballar per la reivindicació de la personalitat de Catalunya. Es imposible extractar el magnífic discurs del Sr. Ribera i Rovira, per lo que ens limitarem en dir que fou un magistral parlament que arrencà continuats aplaudiments per cert ben justificats.

En Llangort

Acte seguit s'aixeca a parlar el nostre company Llangort, el qual després de saludar al públic en nom de nostre periódich sosté que el nacionalisme es el gran factor per arribar a la pau universal, ja que ab la seva alenada de llibertat colectiva portarà la individual basantse en les lleis de la naturalesa. (Aplausos).

Si no fossim demòcrates, si no suspiéssim per una societat més justa i equilibrada que la actual no seríam nacionalistes, perquè el nacionalisme es l'únic factor que ha d'enrunar aquests grans estats fills del despotisme, i sostinguts per la raó de la forsa. (Més aplaudiments).

El dia (segueix dient en Llangort) que tots els nuclis humans per la Natura definits sigan autònoms aquell dia la solidaritat humana serà un fet perquè tindrà com a sòlits fonaments la federació universal; allavors no hi haurán pobles dominats, pobles dominadors, allavors podrà realitzar-se el nostre somni daurat que no es altre que la supremacia llibertat del individu, dintre una humanitat també lliure. (Aplausos entusiastes).

Atacant al nacionalisme

Acabats als aplaudiments ab que fou rebut el discurs del nostre amich Llangort, se concedí la paraula al mestre racionalista i anarquista Hilario Aguilar per combatre el nacionalisme.

El nostre adversari, que parlava en castellà, comensà'l seu discurs diguent aquelles paraules tant sapigudes ja de tothom: «Hijos de la tierra: sin patria es el mundo y todos los hombres son mis hermanos. Esta es la verdad.» Després afirmà qu'uns creuen arribar a assolir la felicitat dels

pobles d'una manera i altres d'una altre, per lo que corren desatinats tots els homes per diferents vies creguts de que van per el bon camí. Empro qu'ell creia, que per arribar a conseguir aqueixa felicitat era lo millor seguir la ratlla dreta, qu'es la més curta i prescindir de les curves, que son les més llargues. Les empenegué després contra la Solidaritat Catalana ab paraules groixudes i no gaire correctes, retraient el pacte de la fam i personalisant una discussió que no havia d'esser més que d'idees. Després de sostenir que no creia que les nostres muntanyes ni'ls nostres rius fossin millors que'ls d'altres països, se declarà fervent autonomista, afirmant, empro sense demostrarho que'ls que prediquem nacionalisme i autonomia enganem al poble. Feu una definició al seu us de la autonomia, dient qu'es: «la desmembració d'una part del territori del poder central» per deduir després que l'autonomia, en el sentit més extens de la paraula «en el desenrotlló lliure del individu, es l'anarquia». Després caigué en la vulgaritat incomprendible en un anarquista de dir que Catalunya autònoma, al costat de Fransa i altres nacions poderoses fora una nació lliure. Exposà un rengle de principis referents a la qüestió social ab els que METRALLA ha fet pública ja moltes vegades la seva conformitat i acabà dient: que l'home es amo de la terra que trepitja, que sostenir lo contrari es un insult que's fa als fills de les altres terres tractantlos de forasters i que no es possible que'ls nacionalistes radicals vagin de braset ab gent reaccionaria es indigne.

Havem extractat lo més extensament possible'l discurs del nostre adversari perquè'l públic pugui convencerse de l'esperit de absoluta imparcialitat en qu'ens inspirem i'ns inspirarem sempre en semblants actes.

Acabat el discurs de l'Aguilar, un obrer, en Francisco Abayá, de Manlleu, també anarquista, demanà la paraula per combatre al nacionalisme i l'hi sigué concedit un torn.

Discurs d'en Carreras

Catalans i no catalans; salut. Als primers sols dech dirlos que si voleu esser dignes de Catalunya afirmareu sa personalitat a la vegada que la vostra; a n'els segons els recomano que pensin qu'oposarse a la regeneració d'un poble es laborar per a propia esclavitud.

Que som demòcrates i progressistes queda evidenciat per el sol fet de donar tribuna lliure a tots aquells que de desconformitat ab nostres idees vulgan demostrarnos lo contrari, aixís mateix us ha dirigit la paraula l'amich Aguilar qui cantà un cant a l'anarquia oblidant o desconeixen les bases que fonamenten el nacionalisme.

El nacionalisme no es un partit organitzat ab cabos i cornetes sino molt al contrari, es el conjunt d'un poble qu'estima sa llibertat i vol conquerirla i ara us demano jo, ¿en nom de quina llibertat, de quina idea poden oposarshi?

El nacionalisme en lo religiós deixa la plena amplitud als individus de sostenir la que millor els hi sembli mantenintse en el respecte mutu entre els homes.

El nacionalisme en lo polític no determina forma de govern perquè enten qu'això seria sectarisme posant una resclosa al desenrotlló progressiu de les idees, mentres que com a més demòcrates entenem que ningú més qu'el mateix poble es el qui deu organitzar-se com millor li sembli.

El nacionalisme en lo social enten qu'aixís com el burgès en l'ordre econòmic s'associa per la defensa de sos interessos i fins pren acorts internacionals, los obrers ijo comatal vos parlo, devem agruparnos en les respectives societats de resistència fins a la confederació internacional dels pobles, i com per arribar a que això sigui un fet se precisa que les societats que integrin la confederació siguin lliures, en el ordre humà no pot jamai esser factible la patria universal, si el conjunt de nacions o una sola està sotmesa a l'esclavatje.

Nosaltres, ja veieu que individualment no odiem a ningú; pero en cambi odiem ab tota la fermesa de nostre cor el jou a que'n's someten els tirans. (ovació).

En Francisco Abayá

Concedida la paraula a n'aqueix obrer, comensà dient que ell firmaria molts articles publicats a METRALLA però que al seu entendre la nostra campanya es perjudicial al moviment d'emancipació dels desheretats. Parlà de Montjuich i de tota mena d'arbitrarietats del poder i acabà ab la següent exortació: «Pau als homes i guerra sens quartel i a mort a les males institucions».

Discurs d'en Danyans

Per resumir i donar acabament al acte, donchs ab la controversia, qu'havia donat lloch a diferents rectificacions, havian transcorregut ja prop de tres hores i'l públic, compost en sa casi totalitat d'obers de les fàbriques comensava a destilar, feu us de la paraula en darrer terme'l nostre estimat company Aristides Danyans.

Comensà dient el nostre amich que al sentir les doctrines del anarquista Aguilar li havian vingut ganas de despullarse i anarsen a la montanya a viure en ple estat de naturalesa, perquè portaven de dret al salvatisme. (L'Aguilar protesta fortament, lo que motiva que'l nostre amich li repliqui que valia la pena d'escoltarlo ab tanta atenció, serenitat i respecte com ell ho havia fet avans al sentir combatre el nacionalisme i fins al escoltar paraules groixudes).

En Danyans proseguí'l seu discurs demostrant que dintre'l nacionalisme, tal com l'enten i'l propaga l'«Unió Catalanista» i METRALLA hi caben tots els catalans, qualsevolga que sigui'l seu criteri en qüestions socials, polítiques i religioses, fins els anarquistes. Feu un acabat estudi de lo qu'es la idea de nacionalitat i de l'estat social de l'home. Se detingué també en el concepte de la paraula solidaritat, afirmant que la Solidaritat Catalana no havia sigut objecte de discussió i que per lo tant no tenia per què defensarla ni atacarla, ja que'l mitin era exclusivament de propaganda nacionalista radical. Parlà de l'autonomia municipal, comarcal i nacional, mostrantse conforme en molts punts ab ell, els anarquistes Aguilar i Abanyá, que dissentiren en molts altres. Anà rebatent punt per punt les afirmacions de l'Aguilar, ab una lògica i una justesa de criteri admirables, sentint no poguer reproduir lo molt que digué sobre aqueixes qüestions per la falta d'espai. Unicament farem remarcar que molt sovint el públic demostraba la més complerta conformitat ab les doctrines que serena i reposadament anava exposant el nostre amich especialment al concretar ben bé'l sentit de la paraula autonomia i de la idea de nacionalitat.

L'obrer Francisco Abayá, quan el nostre company Danyans era encare no a la meitat del seu discurs, proposà qu'atesa l'importancia dels conceptes exposats i lo llargues que serien les rectificacions a fer, se suspengués l'acte per continuar-lo un altre dia, acordantho aixís el nombrosíssim públic qu'encare quedava a la sala.

Com siga qu'en una de les més importants parts de son discurs digués en Danyans que'l comunisme es atentatori a la llibertat individual, l'Aguilar el reptà a controversia sobre aqueix concepte, acceptantla'l nostre amich i convinguent en celebrarla un dels primers diumenges del vinent mes d'Octubre, previ acort entre'ls dos controversiants.

En vista de totes aqueixes consideracions i tenint en compte lo fart qu'era (dos quarts d'una de la matinada) acabà'l mitin ab el major ordre i entusiasme entre'ls nacionalistes de Torelló que felicitaron entusiastament als nostres companys Llangort, Carreras i Danyans, acompanyantlos fins al seu hostatje, aont ens despedirem de tothom fins al dia que s'assenyali per continuar la controversia empresa.

Ja ho veuen, donchs, els nostres enemichs: quan nosaltres oferim tribuna lliure es qu'estem disposats a controvertir ab qualsevolga dels nostres adversaris, convenuts com estem de que les nostres doctrines tenen en la naturalesa'l seu fonament essencial. Avui per avui, som nosaltres els únics, i això ho diem ab orgull que reforsem les doctrines del nacionalisme ab arguments trets de la discussió seguida i ardenta empro serena i tranquil·la ab els nostres adversaris. Creiem nosaltres que certes doctrines mal enteses no's treuran dels cervells dels obrers si no es ab la discussió, ab clarsors de ciencia veritable i sense enlluernadors efectismes.

La nostra obra esdevé positiva. Estem segurs de que fem via vers la veritat.

A Olesa de Montserrat

Nostre company director en Primitiu Quintana donà una conferencia a l'«Agrupació Autonomista de Olesa de Montserrat», el prop-passat diumenge a la nit, disertant sobre'ls fonaments del Nacionalisme. Al fer historia, s detingué un xich en la ressenya de les guerres dels Segadors i de Successió qu'acabà ab el Corpus de Sanch, donant a conèixer les aspiracions del Nacionalisme en el sentit radical. El disertant sigué fortament aplaudit per un nombrós públic que omplenaven el local i en la que n'hi havia de totes les classes socials vegentshi un bonich estol de xamoses noies.

Durant la vetllada's llegiren poesies catalanes per diferents noies cantant els germanets Cortada boniques cançons, i llegintse per els socis de la Agrupació, alguns treballs patriòtics. Fou molt aplaudit el soci Sr. Coca per unes còpies satíriques, per ell mateix improvisades.

Acabada la conferencia s'entonà nostre himne Els Segadors, ballant algunes sardanes el jovent que foren molt ben puntejades.

Alguns socis de dita Agrupació demanaren a nostre company Quintana que METRALLA anés a fer un mitin a Olesa, aont poguessin sentirnos els

indiferents i'ls enemics del catalanisme ab la seguretat de que acceptarian la democràcia del nacionalisme radical. Nosaltres, per la nostra part, veurem de complaurels.

Mitins en preparació

Per el prop·vinent Octubre están preparantse diferents mitins, entre altres punts a Sabadell, Mataró, Agramunt, Artesa de Segre, Tàrraga, Sta. Coloma de Farnés, Vilanova i Geltrú i Gironella.

La darrera denuncia

La llei del embut

METRALLA ha sigut novament denunciada. ¡mai dirian perquè! Per haver reproduït un article publicat per en Francisco Rosselló a *La Protesta Catalana* tractant de cobart a en Lerroux i cridantlo a un lloch al que mai ha sapigut anar l'agent d'en Moret.

I are veieu catalans, de quina manera s'aplican les lleis en aqueix país.

Quan nosaltres copiarem l'article de *La Protesta Catalana* titulat *Para Cobarde Lerroux* feia ja uns quants dies qu'havia sortit l'esmentat setmanari sense que'l Fiscal hi hagués tingut res que dir.

El dijous al vespre sortia METRALLA i al cap d'unes quantes hores, per ordre del Jutjat de guardia, i a excitació del fiscal era recullit el nostre periódich per la publicació d'un article que qualsevol persona l'hauria pogut llegir comprant *La Protesta Catalana* penjada a fora de tots els kioscos, que a n'aquella hora encare no havia sigut denunciada i que no va esserho fins al dia següent.

D'ahont resulta qu'un mateix article, segons el criteri del Sr. Fiscal, es punible si's publica a METRALLA i no ho es si'l publica un altre setmanari.

Es cert, que la nostra denuncia, que sapiguem, no ha anat endavant; pero'l perjudici material que se'ns ha ocasionat es considerable. Desde'l dijous passat que tenim detinguts els exemplars qu'enviem a fora a l'administració de correus, havent per lo tant deixat de rebre el periódich els nostres subscriptors i compradors de fora Barcelona.

No volem creure qu'en aqueixa denuncia com en les altres de que havem sigut objecte altres vegades hi hagi hagut en el fons un esperit de persecució contra METRALLA, perquè semblant suposició desdiria de la serenitat i altesa de miras en que deuen inspirar llurs actes els encarregats de l'administració de justícia.

Per aqueixes consideracions, ens creiem ab el dret d'esperar del Sr. Fiscal de l'audiencia de Barcelona que d'aquí endavant quan se tracti del nostre periódich, avans d'assenyalar al Jutjat corresponent un article nostre com a denunciabile, procuri averiguar si avans ha sigut publicat en algún altre setmanari i si'l seu autor se'n fa responsable, per evitar al contrasentit legal de estar detinguts al correu els exemplars del nostre periódich destinats als llegidors de fora, mentres el mateix escrit circula lliurement en altres publicacions.

Tant l'esperit com la lletra de la nostra legislació en materia dels anomenats delictes d'impresmta, creiem que no se ha interpretat prou encertadament aqueixa vegada per part del Sr. Fiscal de l'Audiencia de Barcelona, aixís es que si'ls fets se repetissin de la mateixa manera, potser será qüestió de pensar si ha arribat el cas de provocar una manifestació de tots els ciutadans contra les persecucions de qu'es objecte la premsa nacionalista i d'acudir en queixa enérgica al Ministre de Gràcia i Justícia i al President del Concell de Ministres, no esperant una resolució favorable a nosaltres, sino ab el sol desitg de que allà dalt s'apiguen que no ens passen desaparcebuts certs procediments que tractan de posarse en planta per cohibir la lliure exposició i propagació del nacionalisme i'l dret de defensa de les publicacions catalanistes davant dels insults que diàriament ens dirigeixen els nostres adversaris.

Per alguna cosa havem sentit atribuir a una persona segons s'ens diu investida d'autoritat les següents paraules:

Lerroux en Barcelona es poco menos que inviolable.

Rastreries

Si encare queda algún ilús que cregui de bona fe que *El Progreso* es un diari demòcrata i *defensor de los que sufren y lloran á causa del egoísmo patronal y de la injusticia social*, li recomanem que llegeixi les llepories contingudes en un article necrològich que dedica a la malhaurada filla del Marqués de Mariana morta fa poch en el seu esplèndit park de Cambrils.

Nosaltres ja hem dit que igualment sentiam aquesta desgràcia com sentim les de tot ser humà; pero si que volem dir, perquè ens indigna la farsa i la hipocresia, que si pena i llàstima ens causan les llàgrimes i el desconsol dels pares d'aquesta noia, en vida tant hermosa, tant caritativa, tant altruista, la que ha mort rodejada de tots els cuidados i atencions imaginables, després de consultes i més consultes no solsament ab els principals metjes de aquí si que també ab metjes estrangers, més pena i desconsol ens causa al veure com noies de vint anys víctimes de la anèmia, de la tisis, corsecades pel baf del vapor, o pel continuu treballar a la màquina, subjectes desde molt joves a un treball exagerat, mal retribuit i tot per ajudar als seus pares o germans, com moren diàriament en pisets sense aire, sense llum, mancades de recursos sens haver tingut maila esperansa de que quan arribés l'istiu se n'anirían a reposar i a fruit dels aires de montanya...

I aquestes noies també eran bones, hermoses, generoses, altruistes, també estimavan, també ploraven davant les desgracies del pròxim, i... també's desesperavan de no poder socorrer com son cor hauria desitjat a tantes i tantes víctimes, d'aquesta societat burgesa...

No regalavan *baterías de cocina* ni juguets als infants pero en cambi potser en hores que robavan al descans surgian les calsetes o apedassaven el davantal del fill o filla de la pobre viuda veïna que havia perdut al seu marit defensant un trist jornal...

I aquestes noies moren... i *El Progreso*, com tota la premsa burgesa, no les hi dedica ni mitja ratlla de condol.

I's compren; els pares de aquestes infortunades víctimes *del egoísmo patronal y de la injusticia social* no poden gastarse perquè no'ls tenen *cinquanta o seixanta duros per una esquela mortuoria*.

No obstant aquells pobres pares tenen cor un cor tant gran com pugui tenirlo el més gran potentat, i també plore... plore, sense que'l seu plor trobi consol en mitx d'aquesta societat endurida, que com *El Progreso* sols se mou al drinch del diner.

PELEGRI LLANGORT

Una miloca literaria.

Dret i revés

Suposem que un poeta desconegut escriu una poesia i l'envia a uns *Jochs Florals*. El Jurat calificador dels treballs que als mateixos s'enviïn, se reuneix per procedir a l'el·lecció de les obres que han d'esser premiades i després de bona estona d'estar llegint poesies *neules*, topa ab una d'excelentment escrita. Tots els individus del Jurat en pes, dictaminan que la *Flor Natural* ha d'esser per l'obra del poeta-cadell, que diu en Russinyol. Se celebra l'acte de la repartició de premis i's fa públich que la *Flor* ha correspost a n'en X.

Bueno. Suposem també qu'al cap d'un quant temps d'haver sigut premiada l'esmentada poesia, a n'aquell jove autor li passa pel cap enviar la poesia premiada anteriorment, a uns altres *Jochs* i resulta que també l'hi premian ab la *Flor Natural*. Al enterarse'l públich d'aqueixa *anormalitat*, com es molt natural, comensará a criticar al autor de l'obra premiada dues vegades, sortirà la premsa i li farà la gran *reventada* a n'aquell poeta jove que per aqueix fet no tindrà altre remei, després d'haver comés aquella *lleugeresa*, que quedarse a casa, despendir-se de les muses i fer la lira a trossos.

Ara ja no suposem; relatem la veritat. Un notable pensador, entusiasta botifler i prohomo

futurista ab aficions floralesques, anomenat Gabriel Alomar, escriu una poesia, l'envia a uns *Jochs Florals* i li premian ab la *Flor Natural*. Al cap de poch temps, sense altra feina qu'escriurela novament, si es que a la primera vegada no n'havia tret quiscunes copies, li cambia'l títol, l'hi posa un altre lema i camí d'uns *Jochs* i més tart d'uns altres, s'ha dit. Els jurats respectius que per lo vist no badavan, s'adonan de l'intent de *timo* i agafen la poesia i la tiran al foch. Pero ab tot aixó, l'intellectual mallorquí no'n te prou i encara fa provatures. Se revesteix de valor i en un *bell gest* d'... *informalitat poética*, envia novament la poesia als *Jochs* de St. Cugat. Ve'l dia del repartiment de premis i se sab que la *Flor* ha correspost a n'en Gabriel Alomar. l'públich, compost en sa majoria de gent aficionada a les belles lletres, no s'adona de que la composició premiada no es inédita. Surt *L'esceña catalana* posa al descobert el *timo* i també passa *desapercebut* de tothom, tot lo més algú *particularment* s'atreveix a criticarho. Públicament, no hi ha ningú, fora l'excepció esmentada, que ho trobi prou digne de censura.

Moraleja, que diuen *allá dalt*. No gosem a embestir de ferm les faltes, que son moltes, que cometen les *lumbres* (en català llumaneres), pero en cambi, exercim la crítica d'una manera inexorable, apassionada i sagnant, quant se tracta d'una humil figura anònima que s'enlaira sense cap mena de pretensions per damunt dels cap de brot de la nostra intel·lectualitat. Tenim respecte i tolerem *coses* als que ja tenen *nom* i en cambi, som inflexibles en lo que's refereix al desconegut, equivalent moltes vegades aixó, a l'estroncament d'energies i a l'anulament d'individus ab perfecte i conscient personalitat propia.

Conformes, de tota conformitat ab aqueixes consideracions a les que no més hi havem d'afegir una cosa. Son moltes desgraciadament a Barcelona, les falses reputacions literaries adquirides, anant al Ateneu Barcelonés ab «pose» de sabi, i demostrant sempre disconformitat ab tothom no més qu'ab l'«esperit de distingirse», empro, sense originalitat, que no hi ha ningú capàs de confondre aqueixa ab les sortides de to que's cobreixen ab una erudició mentida per amagar una ambició i un orgull tant desenfrenats com ridícols. Fins avui, ab aixó i escriure tres o quatre articles al diari d'en *Brusi* n'hi ha hagut prou per obtenir el grau d'intel·lectual. Are, per serho de debó faltan moltes altres coses que precisament no acostuman a esser patrimoni de cap miloca literaria.

Les Escoles nocturnes

Els petits deixebles repenjats a les taules, seriosos escoltan la lissó que'l bon mestre, passejant amunt i avall, va explicantlos ab una concisió per ells enigmática. I no poden pas dirho qu'alló qu'els expliquen no ho entenen, car l'encarcament oficial se ressentiria i tractaria el fet de subversiu. Els nois que han passat tot el dia treballant dintre les fàbriques, ab sos membres lassats, esguardan papellejant depressa, per esvair la son, mapes, quadros i demés objectes que penjan de les parets. El mestre ja ha acabat el seu discurs i ordena llavors l'escriptura. Els alumnes posan els sobres al bordó de les taules, els ulls fits en el blanc paper, i ab la ploma a la ma tremolosa, pel treball feixuch que han fet tot el dia, comensan a tirar verticals que son els pals, poch a poch sos ulls se van cloient i els uns pals sembla que caiguin i els altres resultan ganxos. El noi fa un esforç per desvetllarse i veu passar els pals per davant dels seus ulls, en espectral dansa macabra; caient, per fi ben adormit de cara al cartipàs fins que'l mestre ab dos cops de regla al escriptori diu: Plegá.

I cada dia ve succehint el mateix tants anys com els nois van a les escoles nocturnes, no aprenen res, o casi res; no perquè el mestre no compleixi la seva obligació i no tingui interès en ensenyarlos, car ell segueix el método oficial que van exigirli per sa aprobació, sino que'l deixeble cansat del feixuch treball del dia no pot resistir l'hora i mitja de quietut per ell enervadora, qu'el predisposan al ensopiment i per cons egüent a la son reparadora.

L'excessiu treball de força a que se l'obliga, dessorrolla sa musculatura en detriment de les altres parts del cos que estant inactives i per aixó, quan arriba el vespre, aquests han pres

tota la força que hauria de tenir el cervell per pensar i assimilar-se les idees explicades per el professor.

Les classes han de donarse a la plena llum del sol, posseït el deixeble de totes ses facultats, per l'harmonia que regni en sos membres, treballant per un igual, cuidant a son exacte desenrotlló; i aixó, pot regularse donant les classes en hores de treball, i en comptes del treball, allavors i no tindríam d'averkonyrinos del analfabetisme qu'impera, al ensemps qu'anem per tot arreu predicant la cultura i l'instrucció.

I no es l'analfabet qui te la culpa de serho, car ell ab tota la bona voluntat, no podia lluitar més per la manca absoluta de forces, sino els que subvencionant escoles, ja's creuen haverho fet tot, sense mirar si resultan aquestes hores oportunes i prácticas.

Cal fixarshi en aixó, car el noi d'avui, petit obrer i deixeble de les escoles nocturnes, será l'home del demà, tocant totes les terribles conseqüencies de sa instrucció descuidada no sols ells, sino la societat que integrin.

I no'ls culpem si cechs, deixan portarse per el primer qu'els parla fort i els ipnotisa ab sa afalagadora paraula fentlos cometre actes vandàlics, car ells, ho fan ab tota bona fe per l'afany d'emanciparse i si ho exteriorisan de aquesta manera, es perquè no tenen altre medi, i ells no'n tenen pas la culpa.

J. CARNÉ I MARTÍ.

La Sardana

A la colla de sardanistes «Poncelletes i Escardots».

Es lo ball de la Sardana de tots los balls lo millor canta alegria i amor i'ls nostres cors agermana.

Lo ball típic català es de les danses més belles i es ballat per les poncelles la més bonica que hi ha.

Hi han sis nenes professores del ball típic d'aqueix poble que son dignes d'alabansa puig si ho fan molt be ballant més repartint i contant la nostra difícil dansa.

Segueixen els «Escardots» ballant sardanes ab elles perquè les tendres poncelles els donarán gloria a tots.

Fomentá'l ball català es lo qu'el cor 'ns demana ¡visca la nostra sardana! ¡visca el ball del Ampurdá!

ENRICH PAUSAS.

Barcelona 16-9-907.

Del Cinquantenari d'en Clavé

Se'ns ha enviat la carta que a continuació publiquem, conseqüents ab el nostre criteri de llibertat en totes les qüestions:

Sr. Director de METRALLA

Ens acullim avui en aquestes planes, obertes sempre a totes les manifestacions que tendeixen a la vindicació del dret trepitjat, segurs de que serem atesos.

Al ferho no'ns mou altre desitx que protestar públicament de la conducta seguida per la societat coral «Euterpe» ab les societats de fora de Barcelona respecte la intervenció d'aquestes en les festes del cinquantenari.

La falta d'organització interna va esser la nota dominant. Ja per endavant varem tenir ocasió de comprovarho.

Al inscriurens varem demanar l'aclaració d'alguna clàusula que per nosaltres no resulta prou determinada, i aquesta es l'hora qu'encara se'ns ha de contestar. Suposant que sería per excés de treball varem enviar un delegat a Barcelona per que anés al carrer d'en Lladó, 7, i quina no fora la seva sorpresa al enterarse que en aquella casa *no hi hauria ningú en tot el dia* que pogués enterarlo ni donarli cap detall. I aixó qu'era un dia festiu, Sant Joan, dia en que a «Euterpe» havia d'esser un bullidor, si fossin capassos en aquella casa de sentir entussiasme per l'obra d'en Clavé. Descoratjat va sortirne junt ab altres delegats de Girona que varen quedar esma-perduts al veure la fredor-ambient d'aquella casa.

Malgrat aixó, les societats varen concórrer a les festes. Era condició precisa anar a rebreles

a la arribada, i al baixador del Passeig de Gràcia no hi havia ànima viva; sols al acabar dit passeig varem trobar-nos ab un senyor que va fer tart i no sabia altra cosa sino que haviam de reunir-nos al Parch. Era condició precisa que'l president de cada una havia de formar part de la Junta; preguntat aquell senyor aont havian de reunir-se aquests, no va saber que dirnos; varem preguntar als qui més trastejaven per allí i ningú sabia res de res. Era condició precisa que'l benefici l'íquit del Festival seria repartit entre'ls coros de fora pera compensar-los dels gastos de viatge i ningú va dirnos qui erem ni per qué hi érem i encare no ho sabem avui.

Varem deixar passar alguns dies, bastants, i no haventse rebut cap nota de lo ocorregut, ni de lo recautat, determinàrem escriure a «Euterpe» explicant la situació d'aquesta junta de davant dels coristes, afeginthi que no demanàvem diners si no n'hi havia, pero que'ns creiem ab dret a sapiguer el resultat d'aquella festa, i demanantlosi que'ns contestessin quelcom de l'ocorregut i ni aixís havem pogut obtenir cap explicació ni veure una lletra d'aquella casa deserta el dia de Sant Joan.

Sabem d'altres societats que's troban en el mateix cas; els coros de Reus, Sabadell i altres punts estan igual; fins d'algun particular de Barcelona sabem té motius de queixa de la poca serietat de la «Euterpe» en aquelles festes.

Ara bé; es aixís com ha de fomentarse la germanor entre'ls coros? Es aixís com deu portarse la que podriam dirne la societat mare ab les seves afiliades el dia de les seves bodes d'or ab el públic? De cap manera.

Devant l'estranya conducta de la «Euterpe», nosaltres protestem com a coristes del poch cuidado que ha tingut al organitzar una festa coral; com a catalans, de la desconsideració a n'els coros de Catalunya; i com a homes, del procedir incalificable d'aquella societat al deixar incontestades cartes que tenia el deber ineludible de contestar, ni que no més fos per la propria dignitat.

Visqueu, Sr. Director, molts anys per bé de Catalunya.

Vendrell, 18 Setembre de 1907.

El President, J. Vidal Socias.—Vocals: Pau Solé i Mañé.—Antoni Niu.—Jaume Niu.—Ferrán Ramón Sati.

En Barbes tristes

Lema: Els darrers badalls del caciquisme llewantí.

No vos creieu sugestionats per aquest títol de rondalla que anem a fer descripció d'un gegant monstruós o d'un d'aquells personatges menja-criatures de que's valen els pares per fer creients a llurs infants; no's tracta de cap Papu: en Barbes tristes es l'home més ximple que hi ha sobre la capa de la terra; afigureu-vos qu'es un senzill passant d'advocat que posseït de la més gran ingenuïtat, posseït de la senzillesa més encantadora, pren mides i acorts prop de la Vila que'l paga, qu'es la blanca vila de Canet, els capítosts de la qual, encare més... ingénuus qu'en Barbes tristes, s'entregan ignocentment a les seves manipulacions i practican els seus projectes ab la docilitat més... tranquila. El poble no hi ve bé, pero en Barbes tristes que té també, com els homes, un xich d'orgull, segueix avant impassible, ab el seu delicadíssim comés de fer gran, de fer noble, de fer honorable a la blanca vila de Canet de Mar, malgrat i que la Vila no sàpiga apreciarli.

Ab motiu de celebrar el cinquantenari de la fundació del Santuari de la Verge, que te'l soli de cara al mar, en un hermós replà de Sta. Florentina, havian de coronar a la Misericordiosa i portarla ab el cercle d'or al front, pels carrers dels seus devotíssims creients. Aixó tenia al poble forsa entussiasmat; l'acte de coronar a la Verge era per Canet un dels festeigs més esperats i veusaquí que'l senzill, l'ingénuu, el delicadíssim passant d'advocat, en Barbes tristes, volgué donar major transcendència a n'aquell acte nomenant pendentista a un senyor de molt lluny que diu qu'aixó de tractar ab pendons es el seu flach; pero fillets de Deu!, aquesta vegada si que'l poble de Canet no vol passar de cap manera per l'acudit del gentil passant d'advocat i enérgicament, ab tota l'energia que pot reunir un poble en el que tots van a la una (menos els cinch o sis que van a l'altre) protesta del miravolant propòsit d'en Barbes tristes, de hont que per portar senyeres i pendons i lo que sigui hi ha prou brassos i ben fermes i més dignes en la Vila mateixa. Aquesta vegada (igual que totes es altres) sembla que'l Sr. Barbes tristes al volgué nomenar pendentista a n'aquell Sr. d'allà d'enllà, no solzament te'l propòsit d'honorar a la vila de Canet, sino que pensa al ensembs obtenir quelcom de profit per ell. Diu que l'acudit

li va venir en somnis (va somniar un senyor, un pendó i una toga) i ell que creu molt ab aquestes coses, anà a aconsellarse ab un seu amic apotecari i sonambuer, qui li va explicar tant clarament el significat d'aquell somni; que desde aquella nit en Barbes tristes no dorm pensant en la realització del mateix. Pero segons diuen, la toga que va somniar era morada i aquest detall, l'amic de referencia, no hi va sapiguer veure cap significat, cap símbol; donchs bé, ja li explicarem nosaltres: la toga morada vol dir que si el senyor Barbes tristes persisteix ab el seu propòsit i aquell per desgracia i desacert dels capítosts del poble, s'arribés a portar a cap, la festa de la coronació de la Verge fora per Canet un dia de desordre i garrotades ab acompanyament de caps girells.

May el Sr. Barbes tristes havia tingut un asuntó de tanta responsabilitat com el qu'are se li prepara.

Tot aixó encare que sigui dit en broma es molt serio i valdria la pena de que's tingués en compte a fi d'evitar el que resulti ennuvolada una festa que tant hermosa seria ab un bon esplet de sol.

UN CANETENCH

DE SABADELL

Organisat per l'associació «La Emancipación» ab la cooperació de totes les forces vives de dita ciutat s'organisa un hermós acte de protesta contra el procedir de alguns concellers del Municipi qu'ab tot i dirse republicans, federals i altres coses... votaren una subvenció d'onze mil pessetes per una associació religiosa deixant en bitxa a les escoles obreres lliures de tot perjudici religiós.

A dit fi, tingué lloch un grandíol mitin al Teatre Euterpe en el qu'entre altres hi prengué part el nostre company de redacció Carreras que com tots fustigà el procedir de dits concellers qu'ab la careta de la democràcia amagan el seu fons de reaccionaris. En mitx del més gran entussiasme i després del acort unánim de demanar la dimissió dels concellers o tornar enrra l'acort pres, s'acabà el mitin.

A la sortida del mitin un nombros grup de companys del «Centre Català» felicitaron al nostre company de redacció, als qui donem moltes mercés.

¡Companys sabadellenchs empeta i braó!

Festa al Park Güell

La Comissió organitzadora de la Festa que per iniciativa del «Foment Popular de la Sardana», tindrà lloch diumenge prop-venint al Park Güell a benefici de les «Escoles Catalanes», segueix ab gran activitat els treballs perque la festa resulti lo previst: un éxit. Son patriòtic hi fa que se'n parli ab entussiasme per tot arreu. Valiosos elements com son l'«Orfeó Gracienc», l'«Orfeó Bell-Montseny», la cobla de Perallada «La Principal» i alguns altres números de tanta importància com els transcrits completaran el programa que's farà públich molt aviat. Ademés la Comissió ha sollicitat del Ajuntament la cooperació de la Banda Municipal, qu'es d'esperar será concedida. Atesa la cultura de nostra poble es de suposar que no hi haurà cap incident desagradable. Les entrades se venen al módich preu de 55 cèntims ab 2 invitacions de senyora, als principals establiments de la capital i al local de l'entitat organitzadora, Portaferrissa, 28, pral.

Per contribuir a l'obra de fomentar l'ensenyansa catalana es per lo que hi ha gran demanadissa d'entrades.

En l'administració d'aquet setmanari's despatxan entrades per dita festa.

Metrallades

Els lerrouxistes, per comprometre, están disposats a apelar a tots els medis, inclòs el baix i rastre de la columna. Per lo que cal que'ls catalanistes tots, estiguem disposats a evitar per tots els medis qu'estiguin a nostre alçans esser víctimes de la seva mala fé. Diem aixó perque'ns contem que l'altre dia anaren al local de l'Ateneu Autonomista del districte VII uns quants individus coneguts com a lerrouxistes i ab l'excusa de que anaven a sentir l'Orfeó que dita entitat sosté, s'internaren a ne'l local i després d'una estona d'estar quiets i sense dir res, un d'ells demanà per anar a can Felip. Un soci de dita entitat tement sens dubte una malifeta els agafà i's acompanyà a la porta que dona al carrer diguentlosi que si no volian rebre que no tornessin a n'aquella entitat. Els braus lerrouxistes veient que'ls hi havien exguerrat el marro obtaren per anarsen pacíficament. Uns quants socis aleshores sortiren al balcó i pogueren veure com aquells subjectes s'ajuntaven ab un grup de quinze o vint homes que s'esperaven al carrer.

Al cap de poch moments d'haver sortit del local aquells... fulanos s'hi presentà la policia junt ab el jutge per fer un registre a fi de comprobar si era cert lo denunciat per un paper lerrouxià, aixó es que en la comuna de dita entitat hi havia pintada la bandera espanyola.

Per lo que després pogueren notar els nostres companys, se veu que'ls lerrouxistes anavan disposats a pinntar dita bandera al lloch avans dit, a fi de que qua

hi anés el jutge, quedessin compromesos els nostres amichs.

I ara jutgen i califiqueu ciutadans, l'intent d'uns homes que's diuen progressius i avensats.

Que vivan los valientes... sistema Lerroux.

L'altre dia s'havia de veure a l'Audiencia una causa incoada contra D. Alejandro Lerroux García, acusat de suposat delictu d'apologia del regicidi. El célebre republico's presentà a l'Audiencia, pero tot seguit comparexqué (segurament que'l processat el degué fer compareixer), un individu declarantse autor del article objecte del procés.

Com es natural se sospengué la vista, Al enterarnos de tal heroicitat, no més s'ens ha ocorregut exclamar:

Para valiente yo.

Els primers que varen saber que METRALLA havia sigut denunciada, foren els de El Progreso que'l divendres sigué l'únic diari que donava compte de la nostra denuncia.

¡Com se coneix que'ls interessava que no's llegís l'article d'en Rosselló!

I are en Lerroux pot anar dient:

Para valiente yo.

Recomanem per un ascens el guarda n.º 366 per la valentia d'esquinsar una METRALLA a un nen de sis o set anys que'l prop passat dijous anava venentne per la Plassa de Sant Jaume.

Para valiente él.

Antes que sacrificar las convicciones de veintidós mil ciudadanos uniéndose con carlistas y reaccionarios, vale más que se pudran en las cárceles los hombres, pues al fin y al cabo no serán más que treinta ó cuarenta los beneficiados, y ante todo, hay que hablar con franqueza, por encima del altruismo, por encima de los procesados, está mi yo y al decir mi yo quiero decir la conciencia de mis correligionarios. Paraules pronunciades per un tal Bermejo, ex-anarquista i actualment subdit de D. Lecandero, en una reunió celebrada per la «Campanya de Llibertat i Justicia».

Segurament que si no fos per la teca, ara que aquest individu's troba prés, no pensaria igual que'l dia que pronuncià semblant aberració.

El diumenge dia 15 del present mes a la nit conferenciaren intimament llargament en el cafè Suís el secretari particular d'en Lerroux i dos redactors de El Liberal.

Al endemà matí aquest pobret publicava un estúpit article innovant el públich que havia aparegut en la estatua d'En Rafel de Casanova una corona ab un lema subversiu.

¡Eh quines coincidencies?

I a propòsit del article de El Liberal. En ell se parla de coses que hacen asomar el carmin de la vergüenza en la cara, etc., etc.

Conformes; hi han coses que verdaderament fan enrogir les galtes de vergonya; pero aixó sols passa a les persones que de vergonya en gastan.

Me haveu entés Srs. Palacios i Ferrer redactors de El Liberal.

El senyor president del Círcol Egarense de Tarrassa no volgué deixar ballar sardanes a uns cuants joves entussiasms d'aquella aristocràtica societat, malgrat haverlo demanat ab tots els modós.

Els joves que no tant fàcilment desdeixen de son propòsit quant aquest está encaminat del enlaïment de les coses nobles i justes, aprofitaren una poica que podia esser puntejada, i formaren una molt simpática anella cada jovincell ab llur senyoreta per parella.

El senyor president olvidantse del respecte qu'es deu a les senyores, i reneçant de nostra dansa nacional manà parar els músichs per no permetre que's ballés més sardana.

La sardana, senyor Mercet, es ben catalana, com catalans son els industrials que vosté comersaria ab la seva banca. Afortunadament les coses enlairades sempre suren i ha despit del automòvil de la plassa Reial dels tiros de la kábila lerrouxista a la plassa de Tetuán i de la seva arbitrarietat, la sardana será ballada i cada dia será més grant l'entussiasme per nostra dansa nacional.

Deu estar molt content Don Cleodaldo.

Ab les manifestacions d'odi que sempre ha fet vers los catalans, li deu plaure molt la pillada realitzada per los senyors López y C.ª magatzemistes de panyos del carrer de Preciados de la vila del oso, car pel procediment del asquerós timo denominat suspensió de pagos han robat 80 mil duros als fabricants de Sabadell i Tarrassa.

Quina llàstima qu'aquells senyors timadors no escoltessin els concells del director del Ejército y Armada quan digné que los castellanos no debían comprar los caros y malos géneros de Catalunya i quina vergonya per en Maura que toleri aitals robos.

Entre'ls diversos papers lerrouxistes, que'n forma de setmanari se publiquen a Barcelona, s'ha establert un veritable pugnat vulgo competencia per veure quin d'ells pot aplegar major quantitat de públich. Pera enganyarlo a n'aquest públich, posen en practica un nou procediment, lo procediment de la denuncia. Com que'ls pobrets que'ls hi agraden los articles forts, se veuen obligats pera ferlos contents a usar paraules que repugnen a tot individu que tingui la cultura i dignitat propia d'homes civilisats.

Si hem de creure lo que'ns han contat, els catalans dignes ja podem perdonar els insults que'ns ha dirigit un senyor anomenat Bermejo i aspirant com el seu amo, (per més que'ns sembla que ja ha fet tart) a redentor de obrero.

Es el cas que'l pobre home's troba en un estat tal de miseria, que pera fugirne s'ha valgut del recurs de ferse denunciar el peridòch que dirigeix, a fi que d'aqueixa manera'l tanquessin a la presó i de passada'l mantin guesin uns quants dies.

Tant mateix es ben injusta l'organització social.

NOVES

—El dissapte passat al vespre tingué lloch la inauguració del «Centre Nacionalista Republicà de S. Martí», que fou veritablement una festa de les que fan esperar jorns gloriosos per la nostra aimada patria.

Aquells bons obrers que omplenaban totalment l'espaiós Teatre del nou Centre que s'inauguraba no deixaren un moment de aplaudir a tots els oradors que prengueren part en aquest hermós acte que resultà enérgich cant a la llibertat dels pobles, METRALLA hi prengué part envianthi en sa representació al amic Pere Esquius.

Desitjem als nostres nous companys fermesa i convicció perque poguem arribar ben aviat a la consecució del ideal que tots persegüim.

—Dissapte passat tingué lloch en el local del aplech La Reconquesta una festa organitzada per la Comissió de Senyoretas encarregades de recullir fondos per regalar una senyera a la valenta entitat i formavan el programa el drama en tres actes de l'Ignasi Iglesias La Mare Eterna, que fou representada per la secció dramàtica del «Centre Nacionalista Republicà de Gràcia» qui rebé forts aplaudiments; seguidament se representà el sainet en un acte A pel i a repel pel quadre del aplech La Reconquesta que també sigueren molt aplaudits i per acabar tan bonica festa, se ballaren sardanes que foren puntejades per la nombrosa concurrencia no mancant hi un bon aplech de xamoses senyoretas.

Felicitem de tot cor a les entussiasms senyoretas per son patriòtic esforç i perque prompte l'aplech La Reconquesta pugui lluir l'hermosa senyera per elles regalada.

—El passat diumenge tingué lloch a Caldes de Montbui; l'inauguració de la entitat «Avens Nacionalista» ab un gran mitin de propaganda en el quin entre altre oradors hi prengueren part nostres amichs Viladot-Puig i Rovira, en representació de METRALLA.

Regnà gran entussiasme entre la nombrosa concurrencia aplegada en el local ahont tingué lloch l'acte.

—Per excés d'original no podem publicar l'article Fora careres, però será insertat en el nombre vinent, creiem que fibrará.

SUSCRIPCIÓ

METRALLA no es cap diari d'empresa, i per lo tant no compta ab fondos suficients per subvenir als gastos que originan les persecucions de que som objecte.

Fa ja molt temps que tenim oberta aqueixa suscripció, lo que'ns obliga a recordar als nostres amichs i a totes les entitats que simpatisin ab la nostra campanya que no podriam tirar-la endavant sense la seva cooperació material que estem segurs que no ha de faltarnos; empro com que'l temps passa i'ls nostres enemichs no's donan punt de repos es precis que s'apressin a enviar les qüotes ab el voluntariatment desitjin contribuir a la nostra obra. Esperem dels bons nacionalistes que no serán sorts a la nostra veu.

Suma anterior: 406'55 pessetes.

Anton Castany, 0'50 p. —Lluís Soler, 0'50 p. —F. de J. R., 5 p. —Joan Rosell Miró, 0'40 p. —Antoni Rosell Miró, 0'35 p. —Maria Roig Montserrat, 0'35 p. —Madrona Roig Montserrat, 0'35 p. —Joseph M. Rosell Roig, 0'35 p. —Enriqueta Rosell Roig, 0'35 p. —Angeleta Rosell Roig, 0'35 p. —Xavier Piera, 0'25 p. —F. Fullà, 0'25 p. —C. Frigola, 0'25 p. —M. Colomé, 0'25 p. —Cerafi Basa, 0'25 p. —Ll. Basa, 0'25 p. —Ll. Vinyas, 0'25 p. —F. Vilà, 0'25 p. —J. Barberi, 0'25 p. —M. Cruset, 0'25 p. —N. Nacionalista, 1 p. —I. Juanola, 0'25 p. —J. Ridaura, 0'25 p. —J. Gassiot, 0'25 p. —J. Berga Boada, 0'25 p. —J. Gassiot, 0'25 p. —Un Sitgetà, 1 p. —J. Rosell, 2 p. —Associació «Bach de Roda» de Roda (Vich), 5 p. —Pere Sunyé, Castelló de Ampurias, 2'50 p. —«Agrupació Autonomista» de Olesa de Montserrat, 5 p.

Total: 435'30 pessetes.

(Segueix oberta la suscripció)

Avisos d'Administració

Esperem de nostres corresponents remetin lo més prompte possible les liquidacions del finit tercer trimestre.

Preguem a nostres corresponents que a més de la liquidació que ab aquest nombre rebrán de nostre setmanari se serveixin enviar la liquidació de les controvèrsies Llançort-Cuadras.

El preu de les meteixes es a raó de 4'50 pessetes els 30 exemplars.

CORRESPONDENCIA

R. R. R., no pot comprobarse. —J. Torrens, anirà. —Rosell, anirà. —R. J. B., no te novetat. —Jades Lladó, mirarem de parlarne. —Melcior Alern, rebut 9 ptes. —Domingo Tordera, a correus guardan els paquets de METRALLA. —J. Ximeno, conformes. —M. L. Vallromanes, no calia tant. —J. M. Deulofeu, no pot ser, es molt molest, i menos era canbiar. —Bartomeu Dolsa, rebuda la libransa i aumentarem el paquet. —Vd.ª i fill de J. Franquet, sentim molt la pena vostra, continuarem l'envio del paquet. —Joseph Domingo, terats. —Joseph Roldós, será complacut.

Imp. J. Horta.-Barcelona